

אפשרות. המועלית מפעם לפעם. לפיה אם ידברו על הנושא באופן חופשי, זה יגרום ליותר צעירים להיפתח להומוסקסואלים. הוא מבטל זאת מכל וכל.

עניין ההומוסקסואליות עלה באחרונה לכותרות בגלל המחלה האיומה איידס. ההורסת את המערכת החיסונית של הגוף. מחלה חסוכת-מרפא. עד כה, מוגעת בעיקר בהומוסקסואלים גברים, יצרה היסטריה בארצות-הברית.

ההיסטריה התגברה כשנודע שגם רוק הדסון, כוכב-הקולנוע הנודע, הנערץ מזה שנים רבות על-ידי נשים בכל רחבי העולם, לקה גם הוא במחלה.

הדסון בצורתו החדשה, כשהוא רזה, לחיו שקועות ונמולות וכל דמותו מעוררת רחמים. הוציא החוצה הרבה מחדים, גם של סטרייטים (כאלה שאינם הומוסקסואלים) ונתן את ההרגשה ש.זה יכול לקרות גם לי. מתוך אהבה של הדסון הוציא את המחלה מתוך האלמוניות-למחצה. שבה היתה נתיב נה. אפילו שמרנים מובהקים אינם טוענים עוד כי הוויקוס במחלה הם. אנשים משולי ה"חברה". ויתכן שעתה יוקדשו משאבים רציניים יותר למחקר רפואי בתחום זה. כפי שהתבטא הומוסקסואל אמריקאי: עכשיו סוף-סוף גם בבית הלבן יש מישהו המכיר חולה-איידס.

גילוי המחלה אצל הדסון יצר גם קצת פחדים בישראל, בעיקר בקרב ההומו-סקסואלים שקיימו איתו מגע-מיני או אחר. חלק מהם רצו מייד לבתי-החולים השונים כדי להיבדק. באף לא אחת מן הבדיקות נמצא הנגיף. אחרים הכריזו על עצמם מישטר-חירום של סטרייליזציה. מתוך פחד וחשש. היה מי שסיפר כי מאז פירסום מחלתו של הדסון הוא מכבד את אורחיו בכלים חד-פעמיים ממלסטיק וזורק אותם מייד אחרי השימוש. כזה גם המצב בחלק מן המועדונים בארץ. אבל עדיין קשה להצביע על היסטריה המונית בקרב הקהילה ההומוסקסואלית בישראל.

הראשון שנפטר מאיידס בארץ היה בחור צעיר בשם עידן גפן. בן יחיד להורים ניפולי-צואה. שנדבק בנגיף כששהה בחו"ל. עידן היה גבר יפה-תואר, שעסק בפיסול בובות, וכל ביתו היה מלא בבובות שונות מכל רחבי העולם. כאלה שעשה במו ידיו וכאלה שרכש בטיולו בעולם. הוא היה מאושפז במשך תקופה ארוכה בבית-חולים בתל-אביב. עד שהודיעו הרופאים להוריו כי אין לו סיכוי והוא נשחל הביתה, שם שכב עד שנפטר. הוריו נשלו לידו בכל תקופת המחלה, ישנו ליד מיטתו בבית-החולים.

בארצות-הברית ידועים מיקרים רבים של חולי איידס, שזורקים אותם מבתיהם ושאינו להם אפילו איפה למות. שבועון

כל הסיפור של איידס לא עשה לכם כלום?

מאד. זה נורא מפחיד.

כלומר, כל פעם שאתה נכנס למיטה עם גבר אתה פוחד?

אני די מרגיע את עצמי. עד היום, גם כי ארצות-הברית, מיקרי-המוות בכבישים יותר נפוצים מאשר מוות באיידס. יותר מסוכן לנסוע באוטו מאשר להיבדק באיידס. יש יותר הומי-סקסואלים שנהרגים כתאונות-דרכים מאלה שמתים מאיידס.

זה לא מוריד את מידת הפחד.

זה קצת מרגיע, ככל זאת. זה כמעט כמו

"אני לא יודע אם נהייתי מהיחסים המיניים חלק מן החובות שלי כבעל, חלק מהחיפוקד"

עישון וסרטן. רואים את זה בסרט וזה משפיע למשך יומיים-שלושה, וזהו.

בחור אחד סיפר שהוא נותן לחברים שלו לשתות בכוסות פלסטיק הדי-פעםיות והוא זורק אותן אחר-כך.

יש לו בעיה.

הייתי בסן-פרנציסקו כאחת מתקופות ה-היסטריה, והייתי עם חבר ישראלי. הלכנו לבר, והוא אמר לי שלא לשתות מכוסות, להזמין בירה ולשתות מהמבקובק — אפילו לא מבקובק, כי יש לזה שימוש חוזר — אלא לקחת פחית-בירה. את זה עוד אמר לי בבית, וחשבת שזה סביר. אבל כשהגענו לבר, הוא לא רצה לפתוח את הרלת, הוא לא רצה לנגוע בה, הוא אמר שנחכה עד שמישהו ייצא, ואז נכנס.

בארץ זה לא ככה?

לא. גם זה מוגזם. האנשים האלה ימותו מפחד, לא מאיידס. אני יודע שיש מישפחות בארצות-הברית שאוכלות כסכום פלסטיק כשבאים אורחים, וזורקים אותן אחר-כך. אבל לא בארץ.

אתה לא הולך למועדונים בארץ?

לא, כי אין לי מה לחפש. אבל הייתי כמה פעמים, וזה לא מצב כזה.

האיידס לא שיחת-היום?

לא. זה הולך ובא. כשיש מיקרים, זה שיחת-היום. כשיש מיקרה או מדברים על זה.

היה עיתונאי אחד שנפטר מי איידס.

כן, זה היה מיקרה אחר.

וסיפור כזה לא מכנים את כולם ללחץ, לא מסתגרים סיתאום בבתיים?

לא. אני הייתי קרוב למיקרה הראשון של האיידס שהיה בארץ. עידן גפן, שנפטר. הוא היה חבר ממש טוב. הוא היה חולה כבר כשחזר מחוץ-לארץ. זה היה מיקרה נורא. הלכתי לבקר אותו לעיתים קרובות בבית-החולים.

לא פחדת שתדבק?

לא. נזהרתי, לבשתי חלוק, אבל הרי זה עובר כדם. לי יש פצע ביד ולי יש פצע ביד ואני אגע בו, או זה יכול לעבור. כך זה גם יכול לעבור דרך הפה. כי כפה יש בדרך כלל פיצעונים קטנים, וכך גם במגע מיני.

אז בעצם בכל מגע מיני יש סכנה להידבק באיידס?

כן, זה כאמת מפחיד, אבל אני מנחם את עצמי בעובדה שיש יותר ממים כתאונות-דרכים.

זו נחמה, אתה בעצם מדחיק את העניין?

נכון, כי אחרת אי-אפשר להיות.

אתה הולך להיבדק נבדקת פעם כדי לראות אם יש לך איידס?

לא. כי הבדיקה לא אמינה כמאה אחוז. אם למשל יש לי שפעת באותו יום, אז זה יכול להראות כאילו יש לי איידס. חוץ מזה, יכולים להגיד לי שהיום אין לי, אבל אחרי יומיים כן יהיה לי. אומרים שהרגייה של המחלה יכולה להימשך עד שש שנים.

חוץ מזה, אני לא יכול לסבול שיגידו לי: עכשיו אין לך, אבל... אני לא יכול לשאת את

ה-אבל" הזה. אז אני לא הולך להיבדק, עד שאין סיבות לכך, עד שאין סימפטומים.

מי שלחץ ובהיסטריה, שייך להיבדק, אבל, למשל, בחור שמטייל בעולם — הולך כל שלושה חודשים לבדוק אם אין לו סימפלי?

זה בחלט מפחיד, האיידס. כל סיפור זה סיכון. בכל סיפור יכול להיות כרוז רעל, אבל איכשהו מתגלים לזה. לא חושבים על זה כל הזמן, אולי נזהרים יותר. אם אני אפגוש מישהו שחזר זה עתה מטיול ארוך בניר-יורק, אני לא אומין אותו מייד הביתה. אם אני ארע שהוא התפרפר, אני לא אומין אותו בכלל.

מה זה הומוסקסואל?

אני מבדיל בין שני דברים. בעברית אין מילה לזה, אבל בלועזית מבדילים בין הומופיליות והומוסקסואליות. הומוסקסואליות זה המגע המיני והומופיליות זה המגע המיני. זאת ההומוסקסואליות שאת מוצאת בכתבי-סוהר, בריכוז של בני אותו המין, בלי שהמין השני נמצא.

זה נובע מחוסר-ברייה?

מחוסר-ברייה, יש מגע מיני בין בני אותו המין, הומופיליות זו משיכה לאותו מין. משיכה לא רק מינית, משיכה להיות עם אותו מין. זאת אומרת הומוסקסואל לא חייב להיות הומופיל, הומופיל חייב להיות הומוסקסואל. יש פה קו חד שמפריד בין שניהם. כי באותו גרע שמישהו יוצא מבית-סוהר, הוא חופשי והוא נחזר מה שהוא רוצה. הומופיל בוחר את הגבר מולו, את הדמות של הגבר, עכשיו השאלה, ולי אין תשובה. מי זה הומוסקסואל.

אבל קוראים להם הומוסקסואלים, גם להומופילים קוראים כך.

פה בארץ.

גם בחו"ל?

לא. יש בצד אחד הטרנססקואל ובצד שני הומוסקסואל ובאמצע הבייסקסואל, ומה אלה שביניהם? זה לא אך זורק מגע מיני. הם צריכים את הגבר, כמו שאחרים צריכים את האשה. יש כאלה שצריכים את הגבר פעם בחודש, פעם בשנה, לא רק את המגע המיני, את הקירבה של גבר, את המישש עם גבר במיטה. לא חשוב האקט המיני. המגע הפיסי, לא רק פיסי, אפילו סיפור-אהבה, קשר עם גבר, קשר עמוק, לכן אני שואל מי זה הומוסקסואל.

הדיעה הקדומה היא, שהומוסקסואל הוא הבחור שעמכם עם הטיסיק וצועק ברחוב דיז'ן-גוף. אבל אנשים לא יודעים מה קורה. לא פלא, אני לא מכיר פה אף בית-ספר שמסביר.

אני קצת עובר בקו הלבן — זו עזרה להומוסקסואלים שלוש פעמים בשבוע, אני עובר בהתנרבות. אנשים עם כעיות יכולים להתקשר, זה אנונימי. אני מקבל טלפונים של אנשים שחיים בירח. בורות במאתיים אחוז.

"הומוסקסואליות זה לא ענין של אופנה. אך אחד לא יכול להכריח אחר עצמו לשכב עם גבר משום שזה באופנה"

שאלה שניה — מה עושה החברה להומוסקסואלים. מדובר על בערך חמישה-שישה אחוז של הגברים. זה המון. עכשיו אני חשתי הברל, מפני שגרתתי בשתי ארצות, אחת שהיא מאוד חופשית. אני עוד לא שמעתי כל-כך הרבה הומוסקסואלים מדברים על חתונה כמו כן, כארץ.

מה זאת אומרת?

רוצים להתחתן.

למה?

זה כבר לא קשור להומוסקסואלים, זה קשור לגישה של המישפחה היהודית, של מסורת, של ארץ, של חוקים, של לחץ חברתי וביקורת.

באלה היודעים שהם הומוסקסי-סואלים וגם פעילים במגע עם גברים אחרים — רוצים להתחתן?

כמעט רובי-רוכס מגלים על עצמם, אבל לא מוכנים לקבל. במיוחד הצעירים. מה יהיה? אני לא אוכל להקים מישפחה, לא תהיה לי מישפחה, אני אהיה מחתרת. אני אצטרך לשקר להוריי, מה יגידו הוריי? הבעיה זה ההורים. מה הם יגידו. במיוחד בגילאים הקשים 17-19, עד 25.

יש כאלה המגלים את זה בגיל יותר מאוחר?

יש כאלה שמגלים את זה בגיל 50. גם כאלה התחתנת?

"הדיעה הקדומה היא שהומוסקסואל הוא הבחור שמנדנד עם הטוסיק וצועק ברחוב דיז'נגוף"

גם אני התחתנתי.

מהסיבות האלה?

תראי, הומנים השתנו. המילה הומוסקסואל לא הופיעה במילון. אני לא צוחק. אני מדבר על שנות ה-40, 47-8. לא היה לי עם מי לדבר. היום כותבים בעיתונות, כל ילד, בכיתה י"א-י"ב, במיוחד בתל-אביב, יודע. יש מודעות, יש אל מי לפנות. אתה יכול להרים טלפון, אתה יכול לשוחח, אתה יכול לבוא במגע. בזמני, או, חשבתני שאני יחיד בעולם.

ידעת שאתה שונה?

ידעתי שנמשכתי לגברים. בפירוש ידעתי שאני נמשך לגברים.

ולא נמשכת לנשים?

לא.

ומתי ידעת את זה?

בגיל מאור, ב-14, 15.

ומה עשית?

חיפשתי את הגברים.

ומצאת אותם?

מצאתי אותם, אבל זה היה מין מגע מאוד חפוז, עם המון פחד, עם המון הסתייגויות, בעצם רק פורקן מיני. אבל חיפשתי. עצם העובדה הוואת כבר הלחיצה אותי.

פחדת מזה?

מאוד. זה הרס לי את כל הנעורים.

ולא יכולת לדבר על זה?

עם מי?

עם האנשים שנפגשת איתם.

לא. כי הם פחדו כמוני.

זאת אומרת, שזה היה מגע מיני בלי שום דבר מעבר לכך?

זה היה מגע מיני עם קצת יותר פה ושם. עד שהגעתי עם מישהו ממש למיטה, זה לקח כמה שנים טובות. עד שהעזתי. כי פחדתי שישיו לי רעל בכוס. פחדתי, זה היה פחד-מוות.

וברי-מונית היו לך גם יחסים עם נשים?

לא. רק יותר מאוחר.

אז למה התחתנת?

ברחיה.

חשבת שזה יתקן אותך, כי מרכאות?

כן. היתה לי אז חברה ורציתי להיות רגיל, להיות מקובל, לצאת מהגיהנום הזה, הכל.

התחתנת מתוך תיקוה שזה יעבור לך?

מתוך תיקוה. ובהמלצה של אנשי-מיקצוע. זו היתה הדיעה הרווחת בזמנו בקרב פסיכולוגים.

פבלת בנישואין שלך?

כן. אולי שני הצדדים סבלו בתחומים מסויימים סבלנו. אבל היה קשר טוב, מעולה, היתה הבנה הדיית, ועובדה שהמשכנו לחיות ביחד הרבה שנים טובות.

היא ידעה על כך?

היא ידעה רי מהר, אחרי ההתחתנו.

איך היא קיבלה את זה?

היינו נשואים 24 שנים. ואנחנו התגרשנו גירושין הכי טובים שיכולים להיות. הילדים גדלו, שני בנים, לא רצינו שהם יסבלו. כשהבנו